

SÁRPILIS MÉRNÖKGEOLÓGIAI ÁTTEKINTÉSE

1. Földrajzi helyzet

Magyarország kistáj-kataszterében elsősorban geomorfológiai jellemzők alapján sorolják Sárpilis igazgatási területét az önálló nagytájat jelentő Alföldhöz tartozónak. A településtől nem távoli Dunától inkább keletre elhelyezkedő nagytájat több középtáj alkotja és közülük a nyugati helyzetű u.n. Dunamenti síkságon belüli helyzettel található a település. A középtáj a folyam közvetlen környezetében elkülönített, de egymással mégis közvetlenül szomszédos kistájakat foglalja össze. Közülük a Csepel-Mohács-síkság kistáj nevezetű csoporton belül a Tolna-Sárköz nevezetű egységhez tartozóan határozzák meg a földrajzi munkák Sárpilis igazgatási területének elhelyezkedését.

A nagytájon belüli peremi helyzet eredményeként adódik, hogy a településtől északra, keletre és délre közel szabályos síksági helyszínek mutatkoznak, míg nyugaton viszont már az ország másik nagy táját jelentő Dunántúli-dombság alkotja az Alföld természetes határvonalát. A Duna egykori árterületével közvetlenül érintkező dombsági egység valójában már a település igazgatási területén kívüli elhelyezkedésű. Azonban a település alatti közettérben mégis érzékelhető a szomszédos nagytáj jelenléte, hiszen annak peremi részletei mentén fennmaradtak dunai hordalékokkal fedetten, vagy övezetten olyan erősen erodált löszroncsok, melyek a dombságtól korábban elszakadt részleteket jelentenek. Előfordulásaik kedvező lehetőséget biztosítottak a Sárvíz településeinek kialakulására. Így a dombságot felépítő közettömegből sok évezreddel korábban leválasztódott alacsony löszhát biztosította Sárpilis kialakulását ugyanúgy, mint a közeli Decs, vagy a jóval távolabbi Tolna településnél. A község későbbi fejlődése azonban már a lakóterület tudatos bővítésével zajlott, hiszen a település belterületének jelenlegi határát jól érzékelhetően jelzi azon mesterséges gát, mely a település kialakulását megalapozó – erózióra igen érzéken – löszös közettömeg felszíni és felszínhez közeli előfordulását lazán övezi.

2. Földtani viszonyok

A földtani felépítés és általános hegységszerkezeti jellemzők alapján a Duna folyam medrének kialakulását meghatározó süllyedék területén találhatóan alakult ki település. Ennek teljesen megfelelő, hogy a felszínhez közeli kőzetteret jelentős vastagsággal csak laza üledékek alkotják. Az általuk fedett és nagy mélységben található szilárd kőzeteket valójában csak a mélyfúrások tárták fel. A földtörténeti ókor kristályos képződményei (pld.: gránit) felett található azon jelentős vastagságú neogén (miocén és pannóniai) korú képződménycsoport, melynek vastagsága több száz méter. Az árkos süllyedék jelenléte eredményként azonban még a neogén képződménycsoport felső részletét alkotó pannóniai rétegek sem mutatkozhatnak meg a terepszinten, hiszen mindenütt a nagy vastagságú negyedidőszaki korú takarósáv mutatkozik. Vastagsága a településen mélyített fúrások szerint mindenütt eléri a 30 m-t, sőt helyenként akár az 50 m-t is meghaladja. A fiatal geológiai korú takarósáv a dombság pereméről leválasztódott, majd a későbbiekben részlegesen lefedett löszroncsok kivételével elsősorban szárazföldi-folyóvízi keletkezésű. Jelenlegi felületén – holocén korú rétegeket jelentően – előfordulnak azonban már olyan eolikus képződésű részletek is (finomszemű homok és homokliszt formájában), melyek minden korábban keletkezett kőzetet lefednek, vagy csak lepleznek helyi vastagságuktól függően.

Hegységszerkezeti ismereteink szerint a pannóniai végétől kezdődően lezajló szakaszosan megismétlődő mozgások eredményeként alakult ki a Duna jelenlegi folyásirányát meghatározó árok. Az árok fejlődése fokozatos mélyüléssel történt, így az alakuló meder nyomvonalába került löszrongsokat közrefogta a folyam és csak lassan erodálta tömegüket. Ennek okán fiatal hordalékokkal lettek közrefogva azon részlegesen elhabolt löszrongsok, melyeknek maradványain az emberi történelem során kialakulhattak a települések (pld.: Decs, Sárpilis). Az árok nyomvonalában a folyam e szigeteket közrefogva néhol a felső-pannóniai térszínig hatolóan alakította ki medrét, hiszen kezdetben inkább pusztító volt jelenléte. Később azonban már tartósan folyamatos feltöltődést eredményezett a helyét gyakran változtató, jelenleginél jóval szélesebb mederben és annak közvetlen környezetében. A löszrongsok által tartósan befolyásolt árokfeltöltődés során lelassult az egykori Duna folyása. E folyamat visszatükröződik a jelenlegi terepszint, valamint a pannóniai felület között elhelyezkedő ingadozó vastagságú rétegsorozatban. Alul található a durva törmelékes sáv – elsősorban kavics – majd az arra települt képződmények a terepszint irányába már egyre inkább finomabb frakciók jelenlétével találhatók. E folyamatosság a többször megismétlődő további árokmélyülést eredményező tektonikus mozgások következményeként azonban nem mindenütt követhető. A mozgások miatt helyenként hirtelenül valósultak meg az egykori szélesebb meder területén azon nyugatról érkező előntések, melyeknek eredményeként a rétegsorozat települése nem tekinthető szintesnek. A dombsági terület irányából gyakran olyan löszös áradmányok is érkeztek az egykori folyam területére, melyek közbetelepüléseikkel megosztják a folyam által felhalmozott hordalékot. Emiatt nincs mindenütt jól követhető folytonosság a Duna által felhalmozott pleisztocén korú rétegsorozatban. A jelenlegi terepszint irányába mégis egyre inkább finomodó képződménycsoportban a kavics elmaradása után egyre gyakrabban mutatkoznak az uralkodó jelleggel található homokos sávban kötöttebb rétegek (agyag, iszap). A terepszint irányába tartóan a homok szemcsemérete azonban határozottan lecsökken. Már finom homokos vagy erősen homoklisztes sávra települtek azon holocén korú kötött üledékek, melyek a jelenlegi terepszint alatti 1-5 m-es vastagságú zónát alkotják. E rétegek megjelenése változatos, hiszen elkülöníthető e sávban iszapos homok, lösziszap, homokos öntés, mésziszap, öntésagyag, mocsári agyag. A lassú és fokozatos terepátalakulás miatt általában a szürke alapszín domináns az említett rétegeknél, de a dombsági terület felől érkezett legfiatalabb áradmányok jelenléte miatt a rétegek színe helyenként lehet barna, esetleg néha sárga színű.

Megemlítésre érdemes még, hogy az egykori árvizek által lerakott finomszemcsés rétegek eolikus áttelepítéséből származnak azon alacsony buckák vagy halmok, melyek helyenként némi morfológiai változatosságot biztosítanak jelenlétükkel a település területén.

3. Hidrogeológiai jellemzők

A laza üledékek általános jelenléte eredményeként adódik, hogy a felszín alatti első víztípust jelentően a talajvíz mindenütt előfordul a település igazgatási területén. Terepszint alatti mélysége a morfológiai helyzetnek megfelelően nem jelentős. A talajvíz tározó közete mindenhol negyedidőszaki réteg (pleisztocén vagy holocén korú képződmény). A pleisztocén víztartó kőzetek természetesen nagyobb területi elterjedésűek és vastagabbak, mint a holocén korúak, hiszen utóbbiak csak a terepszint közelében találhatók. A különböző geológiai korú és eltérő kifejlődésű víztartók azonban nem eredményezik a talajvíz mélységi helyzetének határozott módosulását. Így a talajvíz tározó közete egyaránt lehet szemcsés réteg (homok, homokliszt), a laza kötöttségű kőzetliszt (lösz) vagy az előbbieket felületébe bevágódott helyzettel települt helyenként vertikálisan tagolt plasztikus üledék (iszap).

A talajvíz helyzete azonban nem tekinthető állandónak, hiszen az igazgatási terület egésze állandóan kitett a nem távoli helyzetű folyam tartós hatásainak, továbbá a dombsági terület felől ide irányuló vízfolyásoknak, mivel utóbbiak jelenléteként időszakosan koncentráltan érkeznek felszíni vizek az igazgatási területre. A medrek egy részének talpvonala a szemcsés víztartó képződményekig terjeszkedő, tehát a felszíni vizek nagy csapadékok esetén dúsíthatják, míg csapadékhiánykor alacsony vízállásuk esetén megcsapolhatják a talajvizet. Így a talajvíz helyzetet viszonylag gyorsan lezajló emelkedések vagy süllyedések jellemzik, mivel a fő víztartót jelentő szemcsés rétegek területi elterjedése meghatározó. Ennek következményeként a település alatti talajvíz helyzet úgy változó, hogy jól korrelál a meteorológiai változásokkal. A jelentős mértékű ingadozások mértéke pontszerűen akár több méteres is lehet. Emiatt a legalacsonyabb területrészekon gyakran megmutatkoznak olyan belvizek az igazgatási területen, melyeknek kialakulását egyaránt okozhatja a csapadékos időszak, vagy a felszíni vizek tartósan magas vízállása.

Előbbiekből következik, hogy a talajvíz utánpótlása természetes folyamatokkal, vagyis alapvetően a csapadékból történik. Szivárgása az év nagy részében a Duna medre felé tartó oly módon, hogy a folyam árvizei esetén határozottan módosul mozgásának iránya. Alacsony vízállás esetén a szivárgása uralkodóan DK-i, míg tartós árvizek esetén a talajvíz mozgásának iránya D-re tartóan módosul, hiszen a folyam megcsapoló hatásának elmaradása esetén jut a településen a talajvíz mindenkor felszínhez közeli helyzetbe. A magas talajvíz az épített környezet szempontjából veszélyeztető tényező, mivel a teherviselő köztér állapotának negatív irányú változása is bekövetkezhet. A felszínhez közeli talajvíz kártételeinek részleges kivédése, vagy a hatások érdemleges csökkentése érdekében történt feltehetőleg a belterület körüli gát megvalósulása.

4. Mérnökgeológiai viszonyok, jellemzők és általános javaslatok

Az utóbbi évezredekben megvalósult üledékképződéseknek megfelelő sajátosság, hogy építésföldtani szempontok alapján – a morfológiai jellemzők ellenére – nem tekinthető heterogénnek a település igazgatási területe alatti köztér. A terepszint alatt, vagyis a kiegyenlítettnek mutató felület ellenére úgy mutakozhatnak meg az eltérő építésföldtani adottságú képződmények, hogy azok területi határát nem mutatja, vagy nem jelzi morfológiai eltérés, változatosság. Így a mély fekvésű területeken – az egykori holtágak nyomvonalában – nemcsak kötött rétegek (agyagok, iszapok), hanem akár szemcsés képződmények is előfordulhatnak. A korábbi természetes mederáthelyeződések és a későbbi történelmi vízrendezések során történt a településen napjainkban már csak nehezen felismerhető morotvák területének feltöltődése. Természetes módon elsősorban eolikus folyamatokkal történt a terepszint kiegyenlítődése, de az emberi jelenlét is folyamatosan alakította az egykori árterületet. A vízrendezések során gyakori volt az egykori medrek mesterséges feltöltése, melyhez anyagot biztosított a helyszínekhez közeli átlagosnál magasabb halmok és buckák elbontása. Így az egykori történelmi legelőterületen egyre nagyobb kiterjedéssel olyan szántók alakulhattak ki, melyek napjaink területhasználatára már igen jellemzők.

A természetes és mesterséges terepalakító folyamatok közös eredményeként adódik, hogy az igazgatási területen sötétszürke, sötétbarna erősen gyökérszálas laza homokliszt a legelterjedtebb képződmény a jelenlegi terepszint alatt. Területi elterjedését szakítják meg a lencsésen, vagy vékony sávokkal előfordulóan olyan agyagok és iszapok, melyeknek vastagsága nem igazán számottevő. A mélység irányában előtérbe kerül, majd egyre nagyobb

területi kiterjedéssel tovább folytatódik a homokos, homoklisztes sáv, de az egykori dunai árterületnek megfelelően már egyre nagyobb csillámtartalommal. E sávban fordulnak elő a dombsági területről származóan azon löszös málladékok, melyekben a koptatott mészkonkréciók jelenléte utal a nyugatabbra elhelyezkedő lepusztítási terület közelségre. Mélyebben fokozatosan jut szerephez a szürke színű faunatóredékes finom, majd középszemű homok, mely a település történelmi beépítésű részleteinek kivételével általánosan fordul elő. Csak jelentős mélységben jelenik meg a kavics, hiszen annak előfordulását már csak a földtani és a vízkutató fúrások rétegsora bizonyítja.

A település történetének jelentős időszakát végig kísérte a helyi természetes keletkezésű nyersanyagok kihasználása építési célra, vagy csak átdeponálása a célzatos tereprendezésekhez. Az agyagot és iszapot, vagyis a kötöttebb képződményeket több céllal építőanyagként (töltés, vályog) hasznosították, míg a szemcsés rétegeket (homok, homokliszt) inkább csak a terepfelszín rendezéséhez használták. Így a belterületen belül és kívül is alakultak ki olyan anyagnyerő gödrök, melyek helyét még napjainkban is azonosítani lehet annak ellenére, hogy a bányászati tevékenység a mélység irányába sohasem volt jelentős. Az 1-2 m-es, maximum -4 m-es mélységű, napjainkra már nagy részben felszámolódott gödröket kialakító bányászati tevékenységek helyszínei közül megemlíthetők azon részletek, melyek a belterületen (pld. 155, 156, 157, 207/4 hrsz-ok) napjainkban már alig észrevehetők. Jóval feltűnőbbek viszont a belterületen kívüli helyek, hiszen azoknál néhol nagyobb mértékű terepmódosulást okozott a bányászat. Így egykori bányahelyet lehet azonosítani eltéveszthetetlenül a jelenlegi hulladék-lerakóhelynél (0213/10 hrsz), vagy a belterület déli oldalán található területrészekben (0205, 0209 hrsz-ok). Az előbbieken említett helyszínekről, valamint a belterület keleti oldalán található jóval kisebb kiterjedésű – napjainkra már részlegesen visszatöltésre került – gödrökből történt belterületet övező földgát építése. A külterületen előforduló egyéb anyagnyerőhelyek – melyek a mellékelt térképen foltszerűen feltüntetésre kerültek – az előbbiekhöz viszonyítva már nem voltak jelentősek.

Geotechnikai szempontok alapján, a településen található felszínhez közeli kőzettér – mely akár építmények teherviselő altalaját is alkotja – általánosan alacsony teherviselő képességű, továbbá helyenként alapozásra alkalmatlan, hiszen a felszámolt vízfolyások medrének nyomvonalában még szerves iszapok is előfordulnak a terepszinten. A településre jellemző fiatal geológiai korú üledékképződés miatt nem valósulhatott meg a terepfelszín alatt több m-es mélységig tartóan azon konszolidáció, mely számottevő jelentőségű lehetne az altalajok teherviselő képességében.

A településen található idősebb épületek állaga alapján alapozási problémának adódik, hogy a jelenlegi belterületen olyan laza feltöltések is találhatóak, melyek az egykori tereprendezések során tömörítés nélkül kerültek helyükre az egykori mélyebb felületek egyszerű kiegyenlítésekként. Mindezek mellett az időszakosan és viszonylag gyorsan megváltozó építés-hidrológiai viszonyok is gyengítik az altalajok terhelhetőségét, hiszen a talajvíz időszakos emelkedései miatt a szemcsés kőzettér pontszerűen akár hidraulikus talajtörésre is alkalmassá válhat. Ennek ismeretében kiemelt fontosságú, hogy a felszíni vizek az épített környezet területéről mielőbb elvezetést nyerjenek. Tehát az említett helyi adottságok ismeretében a település továbbiakban megvalósuló épített környezeténél alkalmazkodni szükséges a nem megváltoztatható természeti állapotokhoz és folyamatokhoz.

A jövőbeni épített környezet kialakításához általános javaslatként lehet megadni, hogy az építmények lehetőleg a telkek magasabb részletére kerüljenek, vagy közvetlen környezetükhöz viszonyítva kiemelt helyzetűek legyenek. Tehát akár tömörített feltöltéssel

kialakított építési helyek létesítése is cél lehet a további beépítéseknél. Fontos feltételként kell viszont megemlíteni, hogy a felszíni vizek a mesterséges feltöltések és az építmények közvetlen környezetéből elvezetődjenek. Alagsorral, vagy pinceszinttel nem javasolt az újabb építmények létesítése a településen. Ha egyesek igényei szerint mégis ilyen épületek létesülnek, akkor az építmények terepszint alatti tereinél olyan vízzáróság/szigetelés a feltétel, mely aránytalanul megnövelheti az építési költségeket. Az építmények alatti altalajok rétegváltása (továbbá talajvíz ingadozások, eseti térfogatváltozások stb.) miatt nem ajánlott az építmények részleges alapincézettisége.

A kedvezőtlen geológiai vagy geotechnikai adottságok, megbízhatatlan építés-hidrológiai viszonyok eredményeként adódó eseti problémák későbbi kialakulását már a településrendezési tervben is lehet jelentős mértékben csökkenteni. A lehetséges vagy várható hatások kivédése érdekében beépítési helyszíneként csak a település azon részletei lehetnek alkalmasak, melyek a közvetlen környezetüknél kiemeltebb helyzetűek, vagy olyan állandó vízfolyások mellett helyezkednek el, ahol a mederszelvény a fő talajvíztartót jelentő szemcsés képződményekbe mélyült. Így a külterületi mezőgazdasági, vagy birtokközpontoknál az építési terület legmagasabb részletén kell az épített környezetet kialakítani. Másik lehetőség, hogy a szabályozás során az építmények elhelyezése csak a telek hossz tengelyéhez igazodó. Így a szomszédos telkeken helyet foglaló építmények között olyan távolságok kialakítása történik, hogy azok létükkel biztosítják a felszíni vizek természetes elfolyását.

A távlati beépítésre kijelölt területrészekben, vagyis az épített környezet kialakításakor törekedni kell arra, hogy a település belterülete elsősorban észak-déli irányba terjeszkedjen. Az észak-déli hossz tengely esetén az időszakosan magas talajvíz helyzet – az akkor fellépő déli irányú vízmozgás – már kevésbé károsíthatja az épített környezetet. Alacsony talajvízhelyezetnél a DK-re tartó állandóbb szivárgás már az építmények alatti közettérben akadályoztatás nélkül mélyebb helyzettel természetes módon megvalósulhat. Előbbiekből következik, hogy a település mély fekvésű helyszínei nem alkalmasak arra, hogy azokon építmények legyenek kialakítva.

További lehetőségek adódnak az épített környezet hosszú távú védelmére a szabályozási terv és a helyi építési szabályzat összeállításakor. A szabályozási tervben törekedni kell arra az építési telkek kialakításakor, hogy az építmények távolsága, helyzete és a közterületek mérete biztosítsa a felszíni vizek mielőbbi természetes elvezetődését. Ha nem oldható meg a közterületre irányuló vízgyűjtés, akkor a belső telekhatárok mentén le kell határolni olyan nem beépíthető sávot, mely szükség szerinti kisebb tereprendezéssel vízgyűjtő és szivárogtató funkciót kaphat szükség szerint. A helyi építési szabályzatban általános érvénnyel rögzíteni szükséges, hogy az építmények létesítésekor az alapozási munkáknál milyen egyedi feltételeket szükséges betartani.

4. TELEPÜLÉSRENDEZÉSI TERV

4.1. Településszerkezeti terv (igazgatási terület)

A továbbított térképen távlati beépítésre, vagy meglévő övezet bővítésére kijelölt területrészek szerepeltek.

A mérnökgeológiai felvételezéshez továbbított, majd visszaküldött térképen lehatárolt alábbi egységeket indokolt vagy javasolt feltüntetni, melyek nem alkalmasak épített környezet kialakítására.

- a jelentősebb kiterjedésű, vagy napjainkban is felismerhető felhagyott bányákat, vagy történelmi anyagnyerő-helyeket, melyeknek területén nincs a jelenlegi állapotok szerint teherviselésre alkalmas állapotú kőzettér – piros színnel kiemelve és sraffozottak.
- mély fekvésű olyan helyszínek, ahol időszakosan belvizek is jelentkeznek magas talajvízhelyzet esetén, továbbá szerves agyagok és iszapok jelentősebb vastagsággal mutatkoznak – kék színnel kiemelve és lehatároltak.

A szerkezeti tervtérképen jelzett jövőbeni új övezetek vagy újabb célú területhasználatok helyszínei a település mérnökgeológiai adottságai alapján megvalósíthatók. A település igazgatási területén nincs alábányászottság vagy csúszás- és omlásveszélyes terület. A felszínhez közeli kőzettérben azonban előfordulnak helyenként térfogatváltozásra hajlamos agyagok a lehetséges alapozási síkokon. Ezeknek megismerése a jelentősebb építményekhez létesülő talajmechanikai szakvéleményekben megvalósul, vagy az új építmények merev szerkezettel való kialakítása során azok jelenléte nem befolyásolhatja az építmények állagát. Tehát a szabályozási tervben és a helyi építési szabályzatban biztosítani lehet, hogy az újabb célú területhasználatok a meglévő/kialakult épített környezetre káros hatásokat ne gyakoroljon.

4.2. Szabályozási terv

A beépítésre kijelölt területeken az egyes telkek nagyságát és azok további beépítettségének mértékét minden bizonnyal a napjainkig kialakult épített környezet jelenléte és az által igényelt területnagyságok határozzák meg. Az utcafrontra és telekhatárra helyezett építmények jellemzik a jelenlegi belterületet, így valószínűsíthető, hogy az újabb beépítés is azokhoz alkalmazkodik.

A település természeti adottságai miatt viszont fontos szempont, hogy az újabb közterületek olyan szélességgel legyenek meghatározva, mely biztosítja a telekbelsőkből érkező felszíni vizek elvezetéséhez szükséges árkok létesítését. Az utcák stabilizált burkolatai miatt mindegyik oldalon ajánlott útárkok kialakítása. Így törekedni kell arra, hogy a már kialakult közterületek szélessége a szabályozás során ne csökkenjen.

Ajánlott, hogy az újabb telkek viszonylag nagyok legyenek, továbbá az egymással szomszédos telkeken az épületek szabadon állóan valósuljanak meg, de legalább 5 m-es távolságköz betartásával. Így a beépítettség mértéke könnyen tartható, továbbá az egyes telkek eltérő idejű beépítése után nem összegződhetnek úgy az építésföldtani problémák, hogy azok a korábban létesült építmények károsodáshoz vezetnek.

A továbbított tervtérképen jelzett tervezett GKSZ övezet – a Decsre vezető út oldalain lehatárolva – megvalósításakor betartandó építésföldtani javaslatként jelezhető:

- inkább az út nyugati oldalán történjen a beépítés,
- az út nyugati oldalának beépítésekor mindenképpen olyan felszíni vízgyűjtést és elvezetést kell megvalósítani, mely biztosítja, hogy mielőbb a keletrebbre található

Báta-vize árokba jutnak/vezetődnek a csapadékok (E feltétel a délebbre található belterület állagának megőrzése érdekében szükséges.)

- az övezet keleti oldalán a beépítés nem igazán javasolt, mivel az árok mesterséges mélyítése során sok szerves anyag került a terepszintre – amennyiben mégis történik építmények elhelyezése az út keleti oldalán, akkor azok a vízfolyástól távolabbra, tehát az úthoz közel legyenek megépítve.

A belterületen, az egykori bányahelyen tó létesítését irányozták elő. E területhasználat a jelenleg is felismerhető gödör jelenléte alapján nem kifogásolható, hiszen egyszerűen adódó lehetőség. Azonban a tó kialakításakor mindenképpen olyan medermélységet kell kialakítani, mely állandó víztükröt biztosít a továbbiakban. Geotechnikai szempontok alapján nem ajánlott a függőleges vagy igen meredek partvonal kialakítása, mivel alacsony talajvízszint esetén a mederfal egyszerűen leomolhat, vagy magas talajvízszintnél szintén a peremvonal módosulást okozó alámosódás jelentkezhethet a közrefogó köztér adottságai eredményeként. Így egyszerű és alacsony hajlású rézsús partvonal kialakítása javasolható, mivel ekkor a későbbi karbantartás nem költséges, és a közeli épített környezet felé sem terjeszkedhet a tó partvonala.

A Jókai M. és Nyéki utcák mellett történt lakóövezet bővülésének jelzése a szerkezeti tervben. Szabályozási előírásként javasolt, hogy az újabb telkeken elhelyezhető és egymással szomszédságba kerülő építmények között legyen legalább 5 m-es távolság, tehát zárt sorú ne legyen a beépítés. A helyi építési szabályzatban ajánlott foglalni, hogy az építés során olyan tereprendezést kell végezni, mely biztosítja a közterületi befogadóba a felszíni vizek elvezetését az építmények környezetéből.

4.3. Helyi építési szabályzat

Az alábbiakat általános érvényű előírásként, vagy ajánlásként az igazgatási terület egészére kell értelmezni.

1. Az építmények körül olyan állapotokat kell létrehozni, hogy:
 - biztosított legyen a felszíni vizek természetes elfolyása a közeli befogadóba,
 - a felszíni vizek célzatos elvezetése nem veszélyeztetheti a meglévő épített környezet állagát.
2. A pinceszinttel, vagy alagsorral létesülő építményekhez építés-hidrológiai helyzetet is feltáró és értékelő talajmechanikai szakvéleményt kell készíteni az építészeti tervek összeállítására előtt.
3. Az építészeti tervek készítésekor törekedni kell arra, hogy az építmények olyan merev szerkezettel létesüljenek, melyek biztosítják a hosszú távú stabilitást.
4. Az alapozási síkokon a heterogén altalajok jelenléte miatt legalább 0,3 m-es vastagsággal talajcserét, majd előtömörítést kell megvalósítani.

SÁRPI LIS KÖZSÉG GEOLÓGIA

